

[Ole Bjørn Kraft.]

som endnu står tilbage. Jeg har med glæde modtaget meddelelsen om, at 5 mands udvalget allerede den første dag, efter at rigsdagen har taget ferie, er indkaldt til møde.

Men det drejer sig nu ikke blot om lovforslag og om materielle beslutninger. Det drejer sig i næsten lige så høj grad om at gøre det danske folk til medlevende deltagere i disse beslutninger, at gøre deres konsekvenser kompromisløst klart for befolkningen og at påkalde befolkningens medarbejderskab, som der i sandhed kan blive hårdt brug for.

Jeg synes, at regeringen her har svigtet sin opgave næsten fuldstændigt. Det er ikke nok loyalt at deltage i det atlantiske samarbejde ved forhandlinger derom med de andre stater. Det er også regeringens pligt at føre tankerne ud i befolkningen og ved enhver lejlighed at søge at levendegøre problemerne. Da landet desværre har en udenrigsminister, som ikke er politiker, og som kun står i et formelt forhold til befolkningen, vil denne opgave i første række tilfalde statsministeren og forsvarsministeren. Jeg tvivler ikke om disse to ministres gode vilje, men det forekommer mig ikke, at opgaven helt er gået op for dem.

Lad mig som et eksempel nævne den udtalelse, som den højtærede forsvarsminister, hr. Rasmus Hansen, fornylig fremsatte i anledning af en artikel i „Land og Folk“ vedrørende engelske flådeøvelser i danske farvande. Forsvarsministerens svar var naturligvis i enhver henseende fuldstændig korrekt, men det fremtrådte som et dementi og en undskyldning, som en beroligelse med hensyn til, at der ikke skulle finde fælles flådeøvelser sted mellem danske og engelske skibe. Her havde der efter min opfattelse været en strålende lejlighed til overfor den danske offentlighed at gøre klart, hvad vor deltagelse i den store militæralliance betyder, at gøre det klart for den danske offentlighed, at fællesøvelser mellem Atlantpagtlandene er en selvfølge, som man ikke skal gøre undskyldning for eller berolige overfor, men som man tværtimod må ønske og se frem til som noget nyttigt og nødvendigt, hvis forsvarspagten mellem vore lande ikke blot skal være ord på et papir, men en virkelighed, hvis den skal byde os den trykkelighed, som vi søger. Naturligvis mener forsvarsministeren også dette, men det er, ligesom man holder sig tilbage, som om man ikke rigtig har mod til at sige til befolkningen, hvordan det er, som om man skal gøre undskyldning for, at Danmark nu er i denne alliance og er i færd med at opbygge et for-

svar i overensstemmelse med vore forpligtelser. Man behøver ikke at være så ængstelig. Man skal ikke opføre sig på samme måde som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, der, da han var indenrigsminister, ikke turde lade afholde luftværnsøvelser for ikke at skræmme det danske folk. Det danske folks store flertal både forstår og billiger og ønsker, at sådan må det være.

Den samme tilbageholdenhed og ligesom passive indstilling genfinder jeg i regeringens holdning overfor Europarådet. Også her har man måttet savne regeringens medvirken til at virkeliggøre den nye politik og den nye situation for befolkningen. Det har i hovedsagen måttet overlades til ganske enkelte interesserede politikere — og heldigvis findes de jo indenfor alle partier — at arbejde på, at disse problemer kan gå ind i den danske politiske situation, medens det burde have været en selvfølge, at regeringens medlemmer havde ydet deres bidrag til at skabe klarhed over, hvor Danmark egentlig står. Den kommende samling i Strasbourg vil på mange måder blive en afgørende samling for Europatanken, og det ville være meget værdifuldt, om regeringen ville yde et konstruktivt bidrag ved forberedelsen af de beslutninger, man står overfor, eller dog i det mindste give nogle retningslinier indenfor dette ting eller overfor offentligheden med hensyn til den politik, som regeringen har til hensigt at følge i den afdeling af Europarådet, ministerkomiteen, hvori den er repræsenteret. Men regeringen er for fornem eller måske for diplomatisk dertil. Disse ting lever slet ikke i regeringens bevidsthed på den måde, det er nødvendigt de skal leve både i regeringens og i befolkningens bevidsthed.

Det er mit partis varme ønske, at regeringen vil beslutte sig til at følge en positiv linie i en videre udvikling af dette europæiske samarbejde, således at vi allerede til sommer kan gå et betydeligt skridt videre ad den vej, som blev betrådt ved Europarådets dannelse. Regeringen var, som vi alle ved, ikke nogen begejstret bidragyder til virkeliggørelsen af denne store tanke, som man først afviste som ganske utopisk, indtil man så, at alle andre lande havde en anden opfattelse af den. Men nu, da man dog er blevet enig om at gå med og den højtærede udenrigsminister gang på gang deltager i Europarådets møder, kræves der virkelig på dette område et bevidst og positivt medarbejderskab, som jeg synes vi i det mindste ved for lidt om. Det er muligt, at udenrigsministeren vil kunne henvise til, at han har gjort det ene